

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G.&K. Szabadalmi és Ügyvédi Irodák (..., ügyintéző: dr. Lukácsi Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve(...) felperesnek a Dr. Krajnyák & Társa Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Krajnyák András ügyvéd) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. január 30. napján kelt, 3.P.21.542/2010/15. számú ítélete ellen az alperes 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, mellőzi a vevőtájékoztató címkével kapcsolatos megállapítását és az eltávolítására és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezéseit, az elsőfokú perköltség összegét 1 264 000 (Egymillió-kettőszázhatvannégyezer) forintra mérsékli, egyebekben az elsőfokú ítéletet azzal a szövegezésbeli pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes azzal, hogy 2009. július 30. napjától a „Coccolino” termékeket, illetve 2009. november 16. napjától a „Domestos 5X” termékeket a saját termékeivel összecsomagolva hozza forgalomba, bitorolja a felperes ... és ... lajstromszámú, illetve ...és ...lajstromszámú védjegyeit.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300 000 (Háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes 8 napon belül 144 000 (Száznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket leletezés terhével az iratoknál leróni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, miszerint az alperes azzal, hogy 2009. július 30. napjától a „Coccolino”, 2009. november 16. napjától pedig a „Domestos

5X” termékeket átlátszó fóliában saját termékeivel összecsomagolja és így forgalomba hozza, továbbá azzal, hogy a „Domestos 5X” termékeket úgy hozza forgalomba, hogy azok vevőtájékoztatóján nem tünteti fel a gyermekzár nyitásának módját és a termék magyarországi forgalmazójának nevét, címét és telefonszámát, bitorolja a felperes..., ..., ... és ... lajstromszámú védjegyeit. Ezért e magatartások abbahagyására kötelezte az alperest és eltiltotta a további jogsértéstől. Ezen felül kötelezte az alperest adatszolgáltatásra, a N... és a H... című újságokban való elégtételadásra, az összecsomagolt termékek kereskedelmi forgalomból történő visszahívására, illetve végleges kivonására. Elrendelte továbbá a jogsértő termékek lefoglalását, az összecsomagoló fóliának, valamint a „Domestos 5X” termék vevőtájékoztató címkéjének alperes költségén történő eltávolítását és e csomagolóanyag, valamint a vevőtájékoztató címkék megsemmisítését.

Az ezt meghaladó kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította, a perköltségről pedig akként rendelkezett, hogy az alperes 1 653 000 forint perköltséget köteles megfizetni a felperesnek.

Az ítélet tényállásában megállapította, hogy a felperes a jogosultja az ... 4-i elsőbbségű ... lajstromszámú „COCCOLINO” nemzetközi szóvédjegynek, az ... 25-i elsőbbségű ... lajstromszámú „Coccolino” színes ábrás védjegynek, a ... 27-i elsőbbségű ... lajstromszámú „DOMESTOS” szóvédjegynek, illetve a ... 28-i elsőbbségű ... lajstromszámú színes ábrás védjegynek, utóbbi a „Domestos” termékek flakonjának jellegzetes formáját védi. Valamennyi védjegy oltalma kiterjed a Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba sorolt mosó- és tisztítószerekre.

A felperes 2009. július 30., illetve november 16. napján próbavásárlás során szerzett arról tudomást, hogy az alperes az általa gyártott „Perlux” öblítőszer a „Coccolino”, illetve a „Domestos 5X” termékkel átlátszó nejlon fóliával összecsomagolva, duopackot kialakítva együtt hozza forgalomba. A „Domestos 5X” termék vevőtájékoztató címkéjéről hiányzik a gyerekzár nyitásának módjára vonatkozó utalás, továbbá a magyarországi forgalmazó megnevezése és elérhetőségei, ugyanakkor szerepelnek a címkén a következők: „Azonnal elpusztítja a kórokozókat”; „A Domestos 5X tovább pusztítja a kórokozókat, mint bármely más WC tisztító”. A bemutatott termékmintán 2010. szeptember szerepel lejárat dátumként.

A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy 2009. július 30. napjától a „Coccolino”, illetve 2009. november 16. napjától a „Domestos 5X” termékeket saját „Perlux” termékeivel összecsomagolja és ilyen módon forgalomba hozza, bitorolja perbeli védjegyeit. Emellett a megjelölt jogkövetkezmények alkalmazását is kérte vele szemben. Perköltség igényét 2 229 279 forintban határozta meg.

A felperes nem tette vitássá, hogy az érintett „Coccolino” és „Domestos 5X” termékeket ő gyártotta és hozta forgalomba az Európai Gazdasági Térségben (EGT). Állította ugyanakkor, hogy az alperes az összecsomagolással, valamint

azzal, hogy a „Domestos 5X” vevőtájékoztató címkéjén nem, vagy tévesen tüntetni fel a szükséges adatokat, jogsértést valósít meg, és adott esetben nem hivatkozhat a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 16. § (1) bekezdésében foglalt jogkimerülésre. Másodlagos érvelése szerint az összecsomagolással az alperes megváltoztatta az áru állapotát, ezt az esetet pedig a (2) bekezdés kifejezetten nevesíti is, mint a védjegyoltalom kimerülése alóli kivételt. Sérelmezte továbbá, hogy a „Domestos 5X” termék vevőtájékoztató címkéjéről hiányzik a gyermekzár nyitására történő utalás, a magyarországi forgalmazó neve, címe, telefonos elérhetősége, hibás a lejárat dátum, a marketinges állítások sem felelnek meg az előírásoknak, emellett jogsértő és a fogyasztókat súlyosan megtévesztő állításokat is feltüntetnek rajta. Annak igazolására, hogy az összecsomagolás reklám, illetve marketing célú tevékenység és ekként összeegyeztethetetlen a védjegyjogosult érdekeivel, csatolta dr. B... P... igazságügyi marketing- és reklámszakértő szakvéleményét.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Védekezése szerint a jogszerűen beszerzett termékek forgalmazása ellen a felperes nem emelhet kifogást, továbbá a kereskedelemben megszokott és alkalmazott gyakorlatként hivatkozott bizonyos termékek együttes árusítására. Vitatta, hogy az összecsomagolással megváltoztatta volna a felperesi termékek állapotát. Rámutatott, hogy amennyiben megállapítást nyerne a komplementer termékek összecsomagolásának és együttes értékesítésének tilalma, ez az áruk szabad áramlásának és kereskedelmének jelentős korlátozását jelentené, és uniós alapelvbe ütközne. Alaptalannak értékelte a „Domestos 5X” termék vevőtájékoztató címkéjével kapcsolatos kifogásokat is. Vitatta a csatolt magánszakvéleményt, mert az nem a szakértő kompetenciába tartozó kérdéseket vizsgált és egyértelműen elfogult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a Vt. 12. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, (3) bekezdésének b) pontja, 16. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 27. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint túlnyomó részben alaposnak találta.

Egyetértett a felperes okfejtésével, miszerint az összecsomagolás a forgalmazáson túl egyúttal reklámtevékenységnek minősíthető, ezt dr. B... P... magánszakvéleménye is megerősítette. Érvelése szerint az érintett felperesi termékeket a fogyasztók jól ismerik, azokat pozitívan ítélik meg, kiváló minőségükhöz, megbízhatóságukhoz az átlagfogyasztói értékítéletekben nem férhet kétség, ezért okszerűen feltételezhető, hogy a velük minden tájékoztatás vagy jelzés nélkül összekapcsolt „Perlux” termék is átveszi a pozitív megítélést, ami az alperesi termék kelendőségét elősegítő használatnak, azaz reklámozásnak minősíthető.

Az ítélet álláspontja szerint a Vt. 16. §-ának (1) bekezdése szerint a jogkimerülés főszabálya nem csak a forgalmazást, hanem általában a védjegy használatát emeli jogszerűvé, azonban csak azokat a használati cselekményeket érintheti, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az érintett áru a végfelhasználóig eljuthasson. Ebből következően a védjegynek az érintett áruk körén túlmutató marketing vagy

reklámcélú használata nem vonható a Vt. 16. §-ának (1) bekezdése körébe. Azzal, hogy az alperes a felperes termékeit saját árujával összecsomagolja, a védjegyek már nem pusztán azt szolgálják, hogy az áru rendeltetésszerű felhasználása végett a végfelhasználóig eljuthasson, hanem egy ettől független funkciót is betöltenek, nevezetesen az alperesi termék kelendőségét fokozzák. Az alperes ezzel a felperes engedélye nélkül hűz hasznot a perbeli védjegyek azonosító és megkülönböztető képességéből, ami túlmutat a Vt. 16. §-ának (1) bekezdése szerinti használaton, ezért az alperes nem hivatkozhat alappal a jogkimerülésre.

Ezen túl a felperes másodlagos hivatkozását is helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság, kifejtve, hogy az adott összecsomagolás sérti a védjegyjogosult azon jogát, hogy a védjegy azonosító, megkülönböztető és tájékoztató funkcióit maga alakíthassa és hasznosíthassa, ami - feltéve, hogy a jogkimerülés főszabálya az adott esetben alkalmazható volna - a Vt. 16. § (2) bekezdésének alkalmazását indokolná.

Nem fogadta el az alperesnek az általános összecsomagolási gyakorlatra vonatkozó bizonyítatlan védekezését, továbbá tévesnek találta az áruk szabad áramlásának európai alapelvére vonatkozó érvelését, mert egyebek mellett azt korlátozza a védjegyoltalomból fakadó jogok védelme is. Nem látta jelentőségét az alperesi termék tényleges minőségének a védjegybitorlás objektív jellege folytán. Súlytalannak találta az alperesnek a bíróság egy korábbi ítéletében kifejtett indokaira való hivatkozását és hangsúlyozta, hogy az adott tényállás összes elemének értékelésével kell azt megítélni, hogy az alperesi használat okot ad-e a jogkimerülés speciális szabályának alkalmazására.

Megállapította, hogy a „Domestos 5X” vevőtájékoztatója olyan hiányosságokban szenved - gyermekzárra való utalás elmaradása, forgalmazó elérhetőségi adatainak hiánya -, aminek alapján a felperesnek jogos érdeke fűződik a forgalmazás ellenzéséhez. A lejáratú idő, illetőleg a termék kiváló hatásmechanizmusával kapcsolatos egyéb szöveges tájékoztatót azonban az elsőfokú bíróság nem találta sérelmesnek, különösen, mivel az utóbbi állítások a terméket szokásosan feldicsérő kitételek.

Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság megállapította a jogsértést és alkalmazta a kért jogkövetkezményeket azzal, hogy elégségesnek találta a közzétételt egy-egy országos napi, illetőleg heti lapban elrendelni. Korlátozottan adott helyt a lefoglalási és a megsemmisítési kérelemnek is, mert a jogsértés a szétcsomagolással, illetve az átcímkezésével kiküszöbölhető.

A perköltség viselésére a túlnyomó részben pervesztes alperest kötelezte, mértékét a kereseti illeték, az igazolt magánszakértői díj, valamint a 20 órai tevékenység után járó, mérsékelt ügyvédi munkadíj alapul vételével 1 653 000 forintban határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amely elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatásával a teljes kereset elutasítására, másodlagosan a

határozat hatályon kívül helyezésére irányult, annak megalapozatlan és jogszabálysértő voltára hivatkozva.

A fellebbezés szerint az ítélet rendelkező részéből nem állapítható meg, hogy melyik magatartásával, melyik védjegyet bitorolja. Az sem egyértelmű, illetőleg bizonyított, hogy mit tekintett az ítélet a bitorlás kezdő és befejező időpontjának. A jogsértést folyamatosnak találta, holott a duopackos kiszerelés egyszeri akció keretében történt 2009-ben. Előadta, hogy a „Coccolino” termékek vonatkozásában a közös csomagoláson túl további tény vagy bizonyíték nem merült fel, ezért a kereseti kérelmek elkülönített tárgyalása lett volna indokolt. Kiemelte, hogy a perben azt kellett eldönteni, hogy védjegyoltalma alapján a felperes megtilthatja-e az általa az Unióban forgalomba hozott termékek más személyek általi, komplementer termékekkel együtt történő értékesítését. Megítélése szerint a felperesnek semmilyen olyan jogos érdeke nem áll fenn, ami alapján az áruk további forgalmazását ellenezhetné, és ilyen az ítéletből sem olvasható ki.

Sérelmezte, hogy a határozat indokolása a termékek együttes értékesítését reklám tevékenységnek is minősítette. Hangsúlyozta, hogy a kérdéses áruk egymás hatását kiegészítő, komplementer termékek, ezért nem is hasonlíthatók össze egymással. Utalt rá, hogy a jogvita eldöntésénél nincs annak jelentősége, hogy a felek termékei milyen minőségűek. Az átlátszó fóliás összecsomagolás pedig lehetővé teszi, hogy a fogyasztó megvizsgálja a termékek gyártóit és a mértékadó, megfelelően informált, kellően figyelmes és körültekintő fogyasztó a termékek címkéjét olvasva nyilvánvalóan meg tudja különböztetni egymástól a magyar és a külföldi gyártót, illetőleg terméket. Vitatta és megalapozatlannak találta az ítélet azon megállapítását, hogy az együttes értékesítés az alperesi termék kelendőségét fokozza, és ezzel engedély nélkül hasznot húz a védjegyek pozitív tartalmú, azonosító és megkülönböztető képességéből. Hangsúlyozta, hogy a termékek kelendőségét az a felismerés fokozhatja, hogyha a fogyasztók figyelmét felhívjuk egymással funkcionálisan összetartozó termékek egyidejű megvásárlásának lehetőségére, akkor megkönnyítjük a választását, vagyis alperes kizárólag a fogyasztók választási lehetőségét szélesítette ki. Hozzátette termékeit a fogyasztók rendkívül kedvezően fogadják, szó sincs arról, hogy számára gazdasági „kényszer” lenne az együttes értékesítés és még csak az sem állítható, hogy versenyhelyzetet teremtené.

Kitért rá, miszerint a felek egyöntetűen „precedens” jellegűnek ítélték annak eldöntését, hogy védjegybitorló magatartásnak tekinthető-e az áruk összecsomagolása. A Törvényszék azonban nem adott iránymutatást arra vonatkozóan, hogy miért tekintette az akció keretében történő duopackos értékesítést bitorlónak. Nem indokolta meg, hogy a kereskedelemben szokásos, leggyakoribb és legegyszerűbb fóliás csomagolás miért lenne jogsértő. Fenntartotta, miszerint 1.P.25.913/2007/8. számú korábbi döntésben a Fővárosi Bíróság helyesen ítélte meg, hogy amennyiben egy kereskedő a termék magyar nyelvű ismertetőjén megsért valamilyen fogyasztóvédelmi szabályt, akkor ez nyilvánvalóan hiba és szabályszegés, de nem ütközik a Vt. rendelkezéseibe.

Kifejtette, hogy a Vt. 16. §-ának (2) bekezdése értelmében a jogkimerülésre való hivatkozás akkor nem alkalmazható, ha az áru állagát, állapotát megváltoztatták, illetve károsították. Adott esetben ilyen nem történt, a felperesi termékek vagy azok csomagolása nem sérült, felbontatlanul, magyar felirattal ellátva kerültek továbbértékesítésre.

Végül mérsékelni kérte a felperes javára megítélt perköltség összegét. Rendkívül sérelmesnek találta, hogy a Törvényszék figyelembe vette a felperes magánszakvélemény tekintetében előadott költségigényét. Az irat a Pp. szerinti szakvéleménynek egyáltalán nem minősülhet, az kizárólag a felperes nyilatkozataként értékelhető, így arra külön költségigényt előterjeszteni sem lehet.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mert álláspontja szerint az érdemben helyes, megalapozott és jogszerű a perköltségre vonatkozó részében is.

A másodfokú bíróság a határozatot korlátozott körben bírálta felül, mivel a fellebbezés nem érintette a döntésnek a lejáratú idő, illetve a megjelölt feliratok jogsértő voltára vonatkozó keresetet elutasító rendelkezését, ezért ebben a részében az ítélet jogerőre emelkedett.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta és a jogszabályok megfelelő alkalmazásával, eljárási hiba nélkül jutott arra a helyes döntésre, hogy az adott tényállás mellett az alperes a jogkimerülésre hivatkozással nem mentheti ki magát a védjegybitorlás alól, mert a Vt. 16. § (1) bekezdés alkalmazásának feltételei nem állnak fenn. A másodfokú bíróság nem látott okot az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, ennek folytán a fellebbezést érdemben bírálta el az alábbiakban foglaltak szerint.

A Vt. 16. §-ának (1) bekezdése értelmében a védjegyoltalom alapján a védjegyjogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba az Európai Gazdasági Térségben.

A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglalt rendelkezés nem alkalmazható, ha a védjegyjogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen akkor, ha az áru állagát, állapotát megváltoztatták, illetve károsították.

A perben nem volt vitás, hogy a felperes védjegyei oltalom alatt állnak, miként az is tényként volt megállapítható, hogy az EGK-ban jogszerűen forgalomba hozott „Coccolino”, illetve „Domestos 5X” termékek és az alperesi „Perlux” termék egységcsomagban kerültek forgalomba. Az alperes tehát gazdasági tevékenysége körében védjegyhasználati cselekményt valósított meg a védjegyek árujegyzékébe tartozó áruk tekintetében. Ezért a Vt. 16. §-ának (1) bekezdése alapján helyesen

vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy az adott forgalmazási mód szokásos védjegyhasználatnak minősül-e és így kiterjed-e rá a védjegyjogosult engedélye, amit azzal adott meg, hogy az árujelzővel ellátott árucikkeket az EGK-ban kereskedelmi forgalomba hozta, avagy túlterjed ezen a körön. Helytállóan mutatott rá, hogy amikor a használat már nem csak a védjegyekkel jelzett árukkal kapcsolatos, a védjegyek használója nem hivatkozhat jogkimerülésre. A védjegyoltalom ugyanis magában foglalja az arra való kizárólagos jogot is, hogy a felperes a védjegyek azonosító, megkülönböztető és tájékoztató funkcióját maga alakítsa, maga döntsön a használat vagy a hasznosítás formájáról. Az adott esetben a felperesi és alperesi termékek elválaszthatatlan, fizikai összekapcsolása és ilyen módon való értékesítése azonban már nem a felperesi védjegyek önálló érvényesülését, hanem azoknak az alperesi megjelöléshez rendelt, reklámcélú használatát eredményezte, ami egyértelműen túlmutat a védjegyek rendeltetésszerű és engedélyezett használatán. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezen érveit teljes mértékben osztotta.

Eredménytelenül érvelt a fellebbezés azzal, hogy az elsőfokú határozat nem adta indokát annak, hogy a duopackos csomagolás miért minősül bitorlónak. Az ítéletből egyértelműen kiolvasható, hogy a konkrét tényállás alapján tartotta szükségesnek megítélni az elsőfokú bíróság, hogy a jogosult által sérelmezett használati cselekménnyel megvalósul-e a jogsértés. Jelen esetben nem általában a termékek akció keretében történő, együttes forgalmazása képezte a vita tárgyát, hanem az volt eldöntendő, hogy köteles-e túrni a védjegy jogosultja azt a helyzetet, hogy a védjegyeit hordozó és egyébként általa piacra bocsátott termékeket az alperes idegen megjelöléssel ellátott más termékkel együtt értékesítse, vagy felléphet-e az ilyen magatartással szemben. E körben pedig az eljáró bíróság részletes érvelést fejtett ki arra nézve, hogy miért nem alkalmazható adott esetben a jogkimerülés intézménye. Indokaival, azok szükségtelen megismétlése nélkül a másodfokú bíróság egyetértett.

A jogkimerülés alkalmazhatóságának hiányán túl - mintegy megjegyzésként - foglalkozott az elsőfokú bíróság a felperes Vt. 16. §-ának (2) bekezdésére alapított másodlagos érvelésével, vagyis, hogy amennyiben mégis helye lenne az (1) bekezdés szerinti főszabálynak, akkor is felléphet-e a védjegyjogosult az alperessel szemben. Úgy találta, hogy mivel az összecsomagolás kihathat a védjegyek goodwilljére, holott a védjegyjogosult maga jogosult alakítani a saját védjegye azonosító és tájékoztató funkcióit, ez alapos ok az adott használat felperesi ellenzésére. Ebben a körben értékelte azt is, hogy a hiányos tartalmú termékcímke is megalapozhatja a fellépést, mivel az ilyen hiányosság is befolyásolhatja a védjegyek megítélését, zavarhatja az azonosítási funkció érvényesülését. Kifejtette, hogy a fogyasztóknak az alperesi termékkel kapcsolatos tapasztalata kihathat a felperesi termékekre, és ez sértheti a felperes azon jogát, hogy maga határozhassa meg termékének imázsát. A fellebbviteli bíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy mivel a jogkimerülésre való alperesi hivatkozás nem volt eredményes, ezért az ítélet Vt. 16. § (2) bekezdése kapcsán kifejtett másodlagos indoka csupán megjegyzést érdemel, függetlenül attól, hogy álláspontja osztható volt.

Helytelenül járt el azonban az elsőfokú bíróság, amikor a másodlagos érvelés folytán a bitorlás megállapításánál az ítélet rendelkező részébe emelte a termékcímkék kifogásolt hiányait.

A kereset az oltalom alatt álló „Coccolino” és „Domestos 5X” árujelzők jogsértő használatának a megállapítására irányult, amit az alperes igazoltan azzal valósított meg, hogy a saját „Perlux” termékét a felperes perbeli védjegyeivel jelölt árukkal egybecsomagolva hozta forgalomba. Ebben a körben helytállóan mondta ki a védjegybitorlást az ítélet. A termék nem megfelelő vagy hiányos felcímkézése azonban nem tekinthető védjegyhasználati cselekménynek, mert az nem a védjegyeket, hanem a termékeket érinti és ennyiben alapos volt a fellebbezési érvelés. Ez a körülmény jelentőséget nyerhet a védjegyjogosult jogos érdeke vagy esetleg az átcsomagolás céljának a vizsgálata során, de önmagában nem bitorló magatartás. A másodfokú bíróság olvasatában a felperes is az alperesi védekezést kizáró jogi érvként és nem kereseti kérelemként hozta ezt fel. Emellett az elsőfokú bíróság döntése azon alapult, hogy a Vt. 16. § (1) bekezdésében megfogalmazott jogkimerülés nem állapítható meg, ekként a (2) bekezdésben írt kivétel alkalmazhatósága - amely kapcsán a jogos érdek miatt értékelhető lehetett volna a termékcímke tartama - már fel sem merülhet. Ezért a másodfokú bíróság mellőzte az ítélet rendelkező részéből a termékcímkével kapcsolatos megállapítást és marasztalást.

A másodfokú bíróság megítélése szerint érthető volt, hogy melyik két védjegy bitorlását valósította meg az alperes a „Coccolino”, illetve melyik másik két védjegyet a „Domestos 5X” termékek esetében, de az egyértelműség érdekében szövegezésbeli pontosítással a másodfokú határozat egymáshoz rendelte a védjegyeket és a termékeket.

Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés a bitorlás időpontjával kapcsolatban arra, hogy 2009-ben egyszeri akcióról volt szó. Helyesen mutatott rá a felperes, hogy korábban az alperes nem tette vitássá az elkövetés folyamatosságát, továbbá a felperes az adott évben a júliusi és a novemberi próbavásárlás során is talált összekapcsolt termékeket, ezért figyelemmel a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésére az alperes eredménytelenül támadta a jogsértés folyamatosságát megállapító ítéleti rendelkezést.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az elkülönítés szükségessége körében kifejtett fellebbezési érvelést sem, mert a fentiekből kitűnően a bitorlási magatartás valamennyi védjegy esetében azonosan az összecsomagolással megvalósított forgalomba hozatal és nem a címkék milyensége volt.

Részben eredményre vezetett azonban a fellebbezés a perköltséget támadó részében. Bár az ügyvédi munkadíj további mérséklésére a fellebbviteli bíróság nem talált alapot, de a Pp. 75. §-ára tekintettel nem látta a felperes által peren kívül beszerzett, így a saját jogi véleményének minősülő szakvélemény díját a célszerű pervitelhez tartozó költségnek, ezért 389 000 forinttal leszállította az elsőfokú perköltséget.

A fentiekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

A fellebbezés részben eredményre vezetett, ez azonban nem érintette a pernyertesség-pervesztesség arányát, az alperes egészében pervesztesnek minősül, ekként a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a másodfokú eljárással a felperes oldalán felmerült költséget, ami a jogi képviselőt ellátó ügyvéd munkadíját foglalja magában. Ennek megállapításánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése szerint járt el. Az összeg meghatározásánál kiindulópontként szolgált csupán a másodfokú eljárásban Pf.4/F/1. szám alatt csatolt számlamelléklet, értékelésre került ugyanakkor, hogy a bitorlás négy védjegy esetében került megállapításra, valamint, hogy kis részben - a címkék kapcsán, illetve a magánszakvélemény költsége körében - eredményes volt a fellebbezés. Figyelemmel a felperesi beadványra és a tárgyaláson való megjelenésre, a fellebbviteli bíróság a kifejtett ügyvédi tevékenységgel 300 000 forintot talált arányban állónak, és ennek a megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezésében csak egy védjegy után rótta le az illetéket, holott a per tárgyát négy védjegy képezte. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte őt a még hiányzó 144 000 forint fellebbezési illeték iratokon történő pótlólagos lerovására, aminek leletezés terhe mellett köteles eleget tenni.

Budapest, 2012. szeptember 27.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző